

Arrest

nr. 243 157 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit. U bent Tsjetsjeense van etnie en moslima van religie. U werd geboren op (...) in Volgograd. U ging naar school in Volgograd tot u in 1998 verhuisde naar Gudermes in Tsjetsjenië, waar u uw diploma middelbare school behaalde. Van 2002 tot 2009 woonde u in Sochi.

In 2007 leerde u R.S.E. (...) kennen. Hij was een Tsjetsjeense rebel wiens familie uit hetzelfde dorp afkomstig was als de uwe. U huwde met hem, maar woonde niet met hem samen gezien hij in het bos verbleef wegens zijn activiteiten bij de strijders. Wel ging u hem verschillende keren bezoeken in Tsjetsjenië.

Ergens tussen 2007 en 2009 vernam uw broer R. (...) van een kennis bij de FSB (de federale veiligheidsdienst) dat er een zaak of dossier werd gemaakt tegen u en uw zus E. (...), wegens uw huwelijk met R.E. (...). Deze kennis stelde dat zowel u als E. (...) een gevangenisstraf riskeerden, en dat u beter naar het buitenland zou trekken. U volgde dat advies op, en vestigde zich in januari 2009 in Istanbul samen met uw zus.

In de loop van 2009 keerde u nog drie keer terug naar Tsjetsjenië om uw echtgenoot te bezoeken. U raakte in verwachting en beviel in 2010 van uw dochter M. (...) in Turkije. In 2011 vernam u via het internet dat uw echtgenoot R.E. (...) was overleden: hij werd vergiftigd.

Een jaar later begon u een relatie met S.K.M. (...), een in België erkende vluchteling. Hij was goed bevriend met de man van uw zus en kwam geregeld op bezoek in Turkije. U huwde met hem in augustus 2012 en kreeg met hem nog drie kinderen: M. (...), M. (...) en A. (...).

In Turkije was de situatie gevaarlijk: u hoorde dat andere Tsjetsjenen die in Turkije verbleven werden opgepakt, vastgezet en uitgeleverd aan Rusland. Bovendien kreeg uw man in 2015 een verbod om het grondgebied van Turkije te betreden. U trok dus in 2017 weg uit Turkije, in eerste instantie naar Wit-Rusland, waar u na verschillende pogingen de grens overstak naar Polen. U bleef in Polen van eind 2017 tot januari 2019, en reisde vervolgens door naar België. U arriveerde in België op 10 januari 2019 en vroeg er asiel aan op 28 januari 2019.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, geboorteaktes van de kinderen, foto's van uw eerste man, zijn militair boekje, en de links naar internetberichten over diens overlijden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw vrees bijzonder vaag en onsamenhangend zijn, wat de geloofwaardigheid van uw relaas reeds in ernstige mate ondermijnt.

Zo slaagt u er geenszins in duidelijk te stellen welke concrete gebeurtenissen u ertoe aangezet hebben het land te ontvluchten, of welk risico u precies loopt in Rusland. U vertrok uit Rusland omdat uw broer R. (...), die in Sochi woont, door een u onbekende kennis van hem gewaarschuwd werd: deze kennis werkte bij de FSB, stelde dat er een dossier was tegen u en uw zus E. (...), en dat jullie 15 jaar celstraf riskeerden. U heeft echter geen idee of u officieel wordt gezocht, in staat van beschuldiging bent, of veroordeeld bent voor iets (CGVS p. 13).

U stelt in het algemeen dat u als medeplichtige aanzien wordt omdat u gehuwd was met een rebel, en dat de autoriteiten daarvan op de hoogte zouden zijn omdat een voormalige rebel u mogelijk verklikt heeft (CGVS p. 11). Wanneer u gevraagd wordt om uit te leggen welke concrete gebeurtenissen u dan hebben doen vertrekken uit Rusland, ontwijkt u de vraag en legt u uit dat u af en toe bij uw man op bezoek ging in het bos. Wanneer u gevraagd wordt of u ooit gehoord heeft dat u zelf in gevaar was, stelt u dat "kennissen en vrienden" dat inderdaad zeiden en dat u bezocht werd door "mensen" in Turkije die informatie over u moesten inwinnen. Wanneer u gevraagd wordt om dit verder te concretiseren, antwoordt u opnieuw ontwijkend en stelt u dat het u even ontglipt is, en herhaalt u dat dergelijke waarschuwingen u binnen de Tsjetsjeense gemeenschap bereikten, zonder evenwel te concretiseren wie u waarvoor precies waarschuwde (CGVS p. 12). Wanneer gesuggereerd wordt of u bijvoorbeeld ooit opgeroepen werd, of er ooit ergens naar u gezocht werd, stelt u na diep nadenken dat dat inderdaad zo is: medewerkers van de FSB zouden bij uw tante uit Gudermes, die inmiddels overleden is, naar u gevraagd hebben. U weet echter niet meer wanneer dat gebeurde, u weet alleen dat het was toen u al in Turkije woonde (u woonde daar van 2009 tot 2017) (CGVS p. 13). U zou ook een waarschuwing hebben gekregen van uw nicht uit Moskou, D. (...), die getrouwd is met een Tsjetsjeense man. Hij zou contacten hebben bij de ordediensten en u ook gewaarschuwd hebben om niet naar Rusland terug te keren. U weet niet op basis van welke informatie hij dit zei: u weet via hem gewoon dat "uw zaak nog niet gaan liggen is" en dat ook de kadyrovtsi met u een rekening te vereffenen hebben. U kent de naam noch de functie van de man van wie deze waarschuwing afkomstig is (CGVS p. 13, 14-15). U stelt dat uw broer nog een viertal keer door FSB-medewerkers werd bezocht of opgeroepen na uw vertrek, maar

u weet daarover niet meer dan dat ze vragen hadden over u. U weet niet op welke manier uw broer werd opgeroepen, welke vragen hij precies krijgt, of wanneer de FSB u precies kwam zoeken. Een keer zou nochtans "recent" geweest zijn, enkele maanden voor uw gehoor op het CGVS, maar opnieuw heeft u er geen idee van wanneer precies (CGVS p. 6, 13, 15-16-17).

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielrelaas zich beperkt tot de blote bewering dat uw familie gewaarschuwd werd, op onbekende tijdstippen, door u grotendeels onbekende mensen, voor een eventuele gevangenisstraf wegens medeplichtigheid met uw overleden eerste echtgenoot. Concrete informatie over de zaak er tegen u zou lopen kan u niet bieden. Er kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u uw verhaal met deze vage verklaringen geenszins aannemelijk kan maken.

Bovendien blijkt dat u zelf niet geïnteresseerd bent in het vergaren van meer informatie over het risico dat u precies loopt of de waarschuwingen die u precies krijgt, hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder afbreekt.

U stelt dat uw broer u niet veel informatie kan geven aan de telefoon, omdat u een telefoontap vreest. Wanneer u gevraagd wordt of er geen andere manier is om met hem te communiceren, blijkt dat jullie ook via Whatsapp met elkaar spreken. Logischerwijze zou dan kunnen worden verwacht dat u via die weg meer informatie zou kunnen krijgen, bijvoorbeeld over de identiteit van zijn kennis bij de FSB of over de inhoud van de officiële bezoeken die hij kreeg van andere FSB-medewerkers. Toch heeft u zich daarover niet geïnformeerd. U stelt daarover dat het toch geen zin heeft om van deze zaken op de hoogte te zijn, of er zelfs maar naar te vragen, aangezien u toch niet naar Rusland kan (CGVS p. 16-17). Nochtans heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend in België en is het aan u om voor de Belgische asielinstanties te verduidelijken waarom u in Rusland vervolging riskeert. Dat u zelfs met dat doel in het achterhoofd geen poging zou doen om minstens een basisidee te krijgen van de gebeurtenissen uit de voorbije jaren die erop zouden kunnen wijzen dat u vervolgd wordt, is totaal onredelijk en breekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder af.

Ook uw broer zelf zou geen poging gedaan hebben om meer informatie over de zaak die loopt tegen u en uw zus te krijgen – of u bent daar toch geenszins van op de hoogte – en u heeft er hem niet naar gevraagd (CGVS p. 16). Nochtans zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat hij, minstens via zijn persoonlijke kennis bij de FSB, relatief eenvoudig aan concretere informatie zou moeten komen over de zaak die er tegen u zou zijn – zeker gezien hij daar intussen al zeker elf jaar de tijd voor heeft gehad (van 2009 tot nu). Bovendien zou hij een advocaat kunnen inschakelen om zijn en uw belangen te behartigen, en zo eventueel meer informatie over het dossier te weten komen. Het inschakelen van een advocaat heeft u echter evenmin overwogen, omdat dat volgens u eenvoudigweg "niet gaat in Rusland", wat een onredelijke opmerking is (CGVS p. 16). Mocht er werkelijk een strafzaak tegen u gaande zijn of gaande geweest zijn, heeft u immers de mogelijkheid om minstens een advocaat aan te spreken, om te bekijken welke opties u heeft.

De verregaande vaagheid van uw relaas, en uw eigen desinteresse om te weten te komen wat er precies aan de hand is in Rusland met uw zaak en risico, staan niet toe te geloven dat er werkelijk een strafzaak tegen u (en uw zus) loopt.

Daarnaast schaadt ook uw eigen gedrag van de voorbije jaren de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo blijkt dat u na uw vertrek uit Rusland nog ettelijke keren terugreisde om uw echtgenoot te bezoeken, en dat u daarbij gebruik maakte van uw eigen officiële documenten om te reizen (CGVS p. 10). Dit gedrag valt niet te rijmen met een vrees voor de overheid. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u het risico niet zou lopen om de grens (meerdere keren) over te steken indien u werkelijk vreest dat u gezocht wordt, klaarblijkelijk door medewerkers van de federale overheid (FSB). Ook blijkt dat u uw internationaal reispaspoort nog vernieuwde bij het Russische consulaat in Istanbul, in de periode dat u in Turkije woonde (CGVS p. 11). U zoekt met deze actie zélf de autoriteiten op, hetgeen uw vrees voor vervolging opnieuw in ernstige mate relativeert. Indien u werkelijk een vrees zou hebben voor de Russische autoriteiten, zou immers kunnen worden verwacht dat u zou vermijden hen herhaaldelijk attent te maken op uw aanwezigheid.

Bovendien stelde u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u zelfs nog heel recent terugkeerde naar Rusland: u zou in 2017 nog enkele maanden in Tsjetsjenië gewoond hebben (persoonsgegevens DVZ). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweert u echter herhaaldelijk dat u sedert 2009 niet meer in Rusland bent geweest (CGVS p. 7,9). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat u uw verklaringen op het DVZ-interview niet gedaan heeft (CGVS p. 10-11). U stelt dat u weliswaar toen u in Polen verbleef tegen de Poolse autoriteiten zei dat u nog recent in Rusland gewoond had, omdat u daarover moest liegen om een document te regelen. U benadrukt echter dat u op de DVZ de waarheid vertelde, en dat u dus tegen de Belgische asieldiensten niét zou gezegd hebben dat u nog in Tsjetsjenië had verbleven in 2017. Uit de DVZ-vragenlijst blijkt echter dat u duidelijk stelde van juli 2017 tot oktober 2017 in Tsjetsjenië verbleven te hebben, specifiek bij uw schoonouders in Berdyurt, en dat u vervolgens in oktober 2017 met uw schoonmoeder naar Wit-

Rusland trok. Dergelijke inconsistente verklaringen, en het gegeven dat u dus klaarblijkelijk wel degelijk nog vrijwillig terugkeerde naar het land waar u in gevaar zou zijn, doen de wenkbrauwen fronsen.

Het gegeven dat u meerdere keren vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië, en zo zelf de Russische autoriteiten opzocht in de laatste jaren, trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw bewering als zou u (en uw zus) de Russische autoriteiten dienen te vrezen wegens uw huwelijk met uw eerste man.

Ook over uw vrees voor bloedwraak legt u vage en onaannemelijke verklaringen af, die niet toestaan enig geloof te hechten aan deze vrees.

U haalt schijnbaar terloops aan dat u via een vage waarschuwing te weten kwam dat kadyrovtsi zelf u zouden willen spreken, mogelijk omdat zij een rekening zouden willen vereffenen omdat uw man zaliger iemand onrecht zou hebben aangedaan (CGVS p. 14-15). U kan dit echter evenmin concretiseren. U weet niet of er een bloedwraak is afgeroepen, door welke familie of teip dat zou gebeurd zijn, of waarom juist. U weet niet wat u zelf concreet dient te vrezen in het kader van een bloedwraak, maar stelt eenvoudigweg dat alles kan in Tsjetsjenië, en dat er bijvoorbeeld vrouwen worden gevangengenomen en gefolterd. Met dergelijke vage, weinig concrete verklaringen maakt u opnieuw geenszins aannemelijk dat u geviseerd wordt in een bloedwraak.

Bovendien moet opgemerkt worden dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat er een bloedwraak is uitgeroepen wegens de activiteiten van uw overleden echtgenoot (quod non), uit specifieke landeninformatie blijkt dat vrouwen niet geviseerd worden in de traditionele praktijk van bloedwraak (zie blauwe map). De bewering dat u iets te vrezen zou hebben wegens bloedwraak is zodoende op zich al bijzonder onaannemelijk.

De onaannemelijkheid en vaagheid van uw verklaringen met betrekking tot een bloedwraak staan zodoende niet toe dat er enig geloof zou worden gehecht aan deze vrees.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw binnenlands paspoort en de geboorteaktes van de kinderen vormen een aanwijzing van uw en hun nationaliteit, maar die gegevens staan niet ter discussie. De foto's van uw eerste man en zijn militair boekje vormen een aanwijzing van zijn activiteiten, die op zich niet betwist worden. De links naar berichten over de dood van uw eerste man werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, dient vooreerst te worden gesteld dat u grote delen van uw leven in Sochi en in Volgograd hebt gewoond. Niettemin kan volledigheidshalve ook gewezen worden op het feit dat op basis van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de:

*“SCHENDING ARTIKEL 48/3 en 4 EN 57/6, § 3, 6° VREEMDELINGENWET
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
SCHENDING BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR
VERBOD VAN WILLEKEUR”.*

Verzoekster geeft een algemene, theoretische uiteenzetting en stelt dat haar relaas als geloofwaardig moet worden beschouwd.

Verzoekster betoogt:

“In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat CGVS zich beperkt heeft tot de bewering dat uit de door verzoekster ingediende asielaanvraag geen gegronde vrees zou blijken.

Dat ten onrechte in de beslissing betreffende de asielaanvraag van verzoekster is geargumenteed alsof er geen geloof kan gehecht worden aan de ingeroepen vervolgingsfeiten die zich hebben afgespeeld , gezien het feit dat verzoekster niet duidelijk zou kunnen stellen welke concrete gebeurtenissen haar ertoe aangezet hebben het land te ontvluchten of welk risico zij juist loopt in het land van herkomst.

Nochtans heeft verzoekster uiteengezet dat zij als medeplichtige wordt aanzien omdat zij gehuwd was met een rebel en dat de autoriteiten daarvan op de hoogte zijn.

Zij heeft dit verder geconcretiseerd door op alle vragen te antwoorden in de mate van het mogelijke, en het is volledig ten onrechte alsof er door CGVS wordt gesteld dat verzoekster de vraag naar de concrete redenen van haar vertrek zou ontwijken, er is door verzoekster geantwoord geworden dat zij gelieerd werd met haar man die als een rebel werd beschouwd waardoor zijzelf in de problemen kwam.

De concrete aanleiding voor haar vertrek was uiteraard het feit dat zij op een bepaald ogenblik verklikt was geworden als zijnde de vrouw van een rebel, waarbij het algemeen geweten is dat dit ook voor haar problemen zal opleveren met de autoriteiten om die reden.

Dat er verder zomaar wordt geponeerd alsof de verklaringen op een aantal punten niet aannemelijk zouden zijn, dan wel niet geloofwaardig dan wel niet zouden overeenstemmen met de werkelijkheid, terwijl de verklaringen van verzoekster wel degelijk waarheidsgetrouw zijn..

Het is verder volkomen ten onrechte dat er in de bestreden beslissing wordt geargumenteed alsof geen geloofwaardige verklaringen zou zijn afgelegd.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verder geargumenteed alsof verzoekster in de voorbije jaren zelfde Russische autoriteiten zou gecontacteerd hebben.

Deze eenzijdig geponeerde bewering dient met de meeste klem ontkend te worden.

Er is hier duidelijk sprake van een verkeerde interpretatie door het CGVS waarbij verzoekster in haar verklaring voor het CGVS expliciet heeft gesteld dat zij NIET meer is teruggekeerd naar haar land van herkomst in 2017.

Dat bovendien een gebeurlijke terugkeer naar het land van herkomst ten onrechte wordt voorgesteld als een contactname met de Russische autoriteiten.

Deze deducties stroken geenszins met de werkelijkheid, weze een eerste deductie alsof verzoekster zou teruggekeerd zijn uit haar vragenlijst DVZ en een tweede deductie alsof verzoekster contact zou genomen hebben met de Russische autoriteiten.

Het is uiteraard niet zo dat verzoekster contact heeft genomen met deze russische autoriteiten, en dit blijkt ook nergens uit het dossier. Het is bovendien ook zo dat zij in haar verklaring expliciet ontkend heeft dat zij is teruggekeerd in 2017.

De verdere overwegingen van het CGVS die gebaseerd zijn op deze verkeerde premisses zijn dan ook evident volledig verkeerd.

De beslissing van het CGVS vermeldt tegenstrijdig dat verzoekster enerzijds niet weet of er sprake is van een bloedwraak tegen haar, doch anderzijds dat zij in haar verklaringen het niet aannemelijk maakt dat zij het slachtoffer is van een bloedwraak.

En verder dat uit de specifieke landeninformatie blijkt dat vrouwen niet geviseerd worden in de traditionele praktijk van bloedwraak, hetgeen dan als een indicatie wordt aangenomen voor de onaannemelijkheid van de verklaringen van verzoekster terwijl zij nooit gezegd heeft dat zij het slachtoffer zou zijn van enige bloedwraak.

Wel is het zo dat de broer van verzoekster na haar vertrek nog een viertal maal is ondervraagd geworden over verzoekster,

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat CGVS zich beperkt heeft tot de bewering dat niet kan afgeleid worden dat er problemen zouden zijn ingeval van terugkeer.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid.

Dat verzoekster een aantal problemen heeft ingeroepen die zij heeft ondervonden en zichzelf opnieuw zal ondervinden indien zij gedwongen zou worden terug te keren naar haar land van herkomst.

Deze verklaringen worden bevestigd door de documenten die worden voorgelegd.

Dat er alleszins dient vastgesteld te worden dat er onvoldoende eigen onderzoek door het CGVS gebeurde naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden.

Het is integendeel duidelijk dat het CGVS zelf tekort geschoten is in haar plicht om grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht."

Verzoekster geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en vervolgt:

"Het standpunt van CGVS dat de verklaringen en de ingeroepen vrees niet kunnen aanvaard worden en er in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees aanwezig is overeenkomstig art. 48/3 VW en er bovendien volgens het CGVS geen sprake is van een uitzonderlijke situatie overeenkomstig art. 48/4 VW, gaat al te snel voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen zoals reeds hoger aangehaald en bewezen aan de hand van de voorgelegde stukken en afgelegde verklaringen.

Een dergelijke kringredenering waarbij enerzijds verklaringen als ongeloofwaardig minstens niet bewezen worden beschouwd omdat zij niet worden bewezen met stukken, en anderzijds stukken niet worden onderzocht is geenszins enige afdoende motivering voor de afwijzing.

Dat er gezien het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek in concreto door het CGVS dient aangenomen te worden dat de hier bestreden beslissing niet wetsconform is genomen.

Op de asielzoeker rust de last om het asielrelaas aannemelijk te maken, en ondersteunende bewijzen aan te brengen, doch dit kan niet tot in het oneindige doorgetrokken worden, op een bepaald ogenblik dient geoordeeld te worden dat de voorgelegde documenten voldoende zijn.

Anderzijds is er natuurlijk ook de onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS en in casu dient vastgesteld dat ondanks de aanwezigheid van tal van elementen en nu ook ondersteunende bewijzen, geen enkel onderzoek is gebeurd naar de werkelijke gebeurtenissen.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat de verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Er wordt dan ook gevraagd om de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een bijkomend onderzoek naar de achterliggende gebeurtenissen eerder dan telkens af te wijzen op basis van een beweerdelijk gebrek aan nieuwe elementen.

Zoniet wordt gevraagd dat de RW zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoekster meent dat het in de eerste plaats aan CGVS en niet aan de RW toekomt zijn verplichtingen terzake na te komen.

Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen zonder afdoend onderzoek inzake de afgelegde verklaringen en de onderliggende problemen die er toch onmiskenbaar zijn en die worden bevestigd door de stukken die werden aangebracht."

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de:

**"SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING
SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR".**

Zij voert aan:

"Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoekster, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster.

Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Dat er mag verwacht worden dat de asielaanvraag grondig wordt onderzocht en niet zomaar wordt afgewezen op basis van enkele verwijzing naar een eenzijdig geponeerde "onaannemelijkheid".

Het is nochtans ten zeerste aannemelijk dat verzoekster door de Russische autoriteiten wordt gevisieerd wanneer deze autoriteiten in kennis zijn van het feit dat verzoekster de echtgenote is van een persoon die gekend is als rebel en dus door de Russische autoriteiten als staatsgevaarlijk wordt beschouwd."

Verzoekster geeft een algemene uiteenzetting en geeft aan:

"In Rusland, TSJETSJENIË komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoekster en haar kinderen is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en hun leven ten zeerste in gevaar.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verschillende geheel eenzijdig geponeerde en betwistbare premisses van de kant van het CGVS.

Van de asielaanvrager kan niet verwacht worden dat hij/zij alle elementen die hij/zij aanbrengt, ook effectief met stukken gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

In casu is geenszins aan deze voorwaarden voldaan temeer de vaststelling dat er in de bestreden beslissing zomaar zaken worden beweerd zonder afdoend onderzoek ter ondersteuning van deze beweringen van de kant van het CGVS.

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de:

*"SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET
SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL".*

Zij doet gelden:

"In casu wordt geenszins in concreto gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet zou toegekend kunnen worden.

Er werd geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit TSETSJENIË, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in TSJETSJENIË in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster en haar kinderen naar een land worden teruggestuurd waar een manifeste schending van het art. 3 EVRM dreigt.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat deze specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente landeninfo.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Het huidig regime van president KADYROV gaat steeds drierster te werk tegen tegenstanders van diens regime, waarbij niet enkel de rebellen zelf, maar ook hun families worden gevisieerd.

Recentelijk werd zelfs een moord op bestelling van het regime uitgevoerd in Europa, het betrof dhr. Imral ALIEV uit LEDEGEM die vermoord is geworden in een hotel in Frankrijk.

Er is van zodra iemand op enigerlei wijze als tegenstander van het regime wordt beschouwd, zo bv. omwille van zijn banden met een vermeende rebel, een onmiddellijk risico bij terugkeer.

Door verwerende partij diende dus overgegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat de aanvrager geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan."

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer *"de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten"*.

Hoe deze bepaling *in casu* geschonden zou kunnen zijn, kan in het geheel niet worden ingezien en wordt door verzoekster niet nader uitgewerkt.

Ook inzake de aangevoerde schending van het 'fair play'-beginsel, geeft verzoekster niet de minste verdere duiding. De Raad merkt verder op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de "fair play" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. Verzoekster toont in het geheel niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld of oneerlijk zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Voorts toont verzoekster, in zoverre zij poneert dat het verbod van willekeur door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, niet concreet aan dat of op welke wijze de bestreden beslissing zou hebben geleid of zou (kunnen) leiden tot het ontstaan van willekeur.

Verzoekster duidt voor het overige niet welk(e) van de beginselen van behoorlijk bestuur zij benevens de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin geeft zij aan op welke wijze deze schending zou zijn gebeurd.

Verder preciseert verzoekster op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden.

De procedure voor de commissaris-generaal is voorts geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont, te meer nu zij ook deze aangevoerde schending niet concreet uitwerkt of onderbouwt, niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter hebben.

Derhalve worden de voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de

vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

In zoverre verzoekster in het kader van het voorgaande tracht te laten uitschijnen dat de bestreden beslissing niet zou motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, kan bovendien worden opgemerkt dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit kennelijk feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, waaronder een passage specifiek omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven voor het overige geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent voorts niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Gelet op het voorgaande is aan de formele motiveringsplicht te dezen voldaan en voert verzoekster in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Waar verzoekster het CGVS in het onderhavige verzoekschrift veelvuldig een totaal gebrek aan feitenvinding en onderzoek verwijt en poneert dat de bestreden beslissing louter zou schragen op eenzijdige beweringen, vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties, dient in dit kader te worden opgemerkt dat verzoekster bezwaarlijk kan volstaan met dergelijke louter algemene beweringen om de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te ontkrachten. Dit geldt nog des te meer nu deze beweringen een loutere en aperte miskenning vormen van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als het administratief dossier. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissing en dit dossier blijkt namelijk dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming weldegelijk uitgebreid en ten gronde werd onderzocht, dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd inzake dit verzoek en dat de motieven daarbij steunen op de in het administratief dossier opgenomen stukken waaronder de verklaringen van verzoekster, de door verzoekster neergelegde documenten en stukken en de informatie in de map 'landeninformatie'.

3.5. Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekster stelt dat zij haar regio en haar land heeft verlaten omwille van problemen en een vrees ten gevolge van het verleden van haar ex-echtgenoot.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw vrees bijzonder vaag en onsamenhangend zijn, wat de geloofwaardigheid van uw relaas reeds in ernstige mate ondermijnt. Zo slaagt u er geenszins in duidelijk te stellen welke concrete gebeurtenissen u ertoe aangezet hebben het land te ontvluchten, of welk risico u precies loopt in Rusland. U vertrok uit Rusland omdat uw broer R. (...), die in Sochi woont, door een u onbekende kennis van hem gewaarschuwd werd: deze kennis werkte bij de FSB, stelde dat er een dossier was tegen u en uw zus E. (...), en dat jullie 15 jaar celstraf riskeerden. U heeft echter geen idee of u officieel wordt gezocht, in staat van beschuldiging bent, of veroordeeld bent voor iets (CGVS p. 13).

U stelt in het algemeen dat u als medeplichtige aanzien wordt omdat u gehuwd was met een rebel, en dat de autoriteiten daarvan op de hoogte zouden zijn omdat een voormalige rebel u mogelijk verklikt heeft (CGVS p. 11). Wanneer u gevraagd wordt om uit te leggen welke concrete gebeurtenissen u dan hebben doen vertrekken uit Rusland, ontwijkt u de vraag en legt u uit dat u af en toe bij uw man op bezoek ging in het bos. Wanneer u gevraagd wordt of u ooit gehoord heeft dat u zelf in gevaar was, stelt u dat “kennissen en vrienden” dat inderdaad zeiden en dat u bezocht werd door “mensen” in Turkije die informatie over u moesten inwinnen. Wanneer u gevraagd wordt om dit verder te concretiseren, antwoordt u opnieuw ontwijkend en stelt u dat het u even ontglipt is, en herhaalt u dat dergelijke waarschuwingen u binnen de Tsjetsjeense gemeenschap bereikten, zonder evenwel te concretiseren wie u waarvoor precies waarschuwde (CGVS p. 12). Wanneer gesuggereerd wordt of u bijvoorbeeld ooit opgeroepen werd, of er ooit ergens naar u gezocht werd, stelt u na diep nadenken dat dat inderdaad zo is: medewerkers van de FSB zouden bij uw tante uit Gudermes, die inmiddels overleden is, naar u gevraagd hebben. U weet echter niet meer wanneer dat gebeurde, u weet alleen dat het was toen u al in Turkije woonde (u woonde daar van 2009 tot 2017) (CGVS p. 13). U zou ook een waarschuwing hebben gekregen van uw nicht uit Moskou, D. (...), die getrouwd is met een Tsjetsjeense man. Hij zou contacten hebben bij de ordediensten en u ook gewaarschuwd hebben om niet naar Rusland terug te keren. U weet niet op basis van welke informatie hij dit zei: u weet via hem gewoon dat “uw zaak nog niet gaan liggen is” en dat ook de kadyrovtsi met u een rekening te vereffenen hebben. U kent de naam noch de functie van de man van wie deze waarschuwing afkomstig is (CGVS p. 13, 14-15). U stelt dat uw broer nog een viertal keer door FSB-medewerkers werd bezocht of opgeroepen na uw vertrek, maar u weet daarover niet meer dan dat ze vragen hadden over u. U weet niet op welke manier uw broer werd opgeroepen, welke vragen hij precies krijgt, of wanneer de FSB u precies kwam zoeken. Een keer zou nochtans “recent” geweest zijn, enkele maanden voor uw gehoor op het CGVS, maar opnieuw heeft u er geen idee van wanneer precies (CGVS p. 6, 13, 15-16-17).

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielrelaas zich beperkt tot de blote bewering dat uw familie gewaarschuwd werd, op onbekende tijdstippen, door u grotendeels onbekende mensen, voor een eventuele gevangenisstraf wegens medeplichtigheid met uw overleden eerste echtgenoot. Concrete informatie over de zaak er tegen u zou lopen kan u niet bieden. Er kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u uw verhaal met deze vage verklaringen geenszins aannemelijk kan maken.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde, concrete motieven, niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich er immers toe op algemene wijze te verwijzen naar haar eerder afgelegde verklaringen, eenvoudigweg te poneren dat deze weldegelijk waarheidsgetrouw zijn en de bestreden motivering als onterecht te omschrijven. Hiermee doet zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte motieven. De Raad treedt verweerder bij waar deze motiveert dat verzoekster, gezien de bijzonder vage aard van haar verklaringen, haar relaas niet aannemelijk maakt.

Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Bovendien blijkt dat u zelf niet geïnteresseerd bent in het vergaren van meer informatie over het risico dat u precies loopt of de waarschuwingen die u precies krijgt, hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder afbreekt.

U stelt dat uw broer u niet veel informatie kan geven aan de telefoon, omdat u een telefoontap vreest. Wanneer u gevraagd wordt of er geen andere manier is om met hem te communiceren, blijkt dat jullie ook via Whatsapp met elkaar spreken. Logischerwijze zou dan kunnen worden verwacht dat u via die weg meer informatie zou kunnen krijgen, bijvoorbeeld over de identiteit van zijn kennis bij de FSB of over de inhoud van de officiële bezoeken die hij kreeg van andere FSB-medewerkers. Toch heeft u zich daarover niet geïnformeerd. U stelt daarover dat het toch geen zin heeft om van deze zaken op de hoogte te zijn, of er zelfs maar naar te vragen, aangezien u toch niet naar Rusland kan (CGVS p. 16-17). Nochtans heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend in België en is het aan u om voor de Belgische asielinstanties te verduidelijken waarom u in Rusland vervolging riskeert. Dat u zelfs met dat doel in het achterhoofd geen poging zou doen om minstens een basisidee te krijgen van de gebeurtenissen uit de voorbije jaren die erop zouden kunnen wijzen dat u vervolgd wordt, is totaal onredelijk en breekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder af.

Ook uw broer zelf zou geen poging gedaan hebben om meer informatie over de zaak die loopt tegen u en uw zus te krijgen – of u bent daar toch geenszins van op de hoogte – en u heeft er hem niet naar gevraagd (CGVS p. 16). Nochtans zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat hij, minstens via zijn persoonlijke kennis bij de FSB, relatief eenvoudig aan concretere informatie zou moeten komen over de zaak die er tegen u zou zijn – zeker gezien hij daar intussen al zeker elf jaar de tijd voor heeft gehad (van 2009 tot nu). Bovendien zou hij een advocaat kunnen inschakelen om zijn en uw belangen te behartigen, en zo eventueel meer informatie over het dossier te weten komen. Het inschakelen van een advocaat heeft u echter evenmin overwogen, omdat dat volgens u eenvoudigweg “niet gaat in Rusland”, wat een onredelijke opmerking is (CGVS p. 16). Mocht er werkelijk een strafzaak tegen u gaande zijn of gaande geweest zijn, heeft u immers de mogelijkheid om minstens een advocaat aan te spreken, om te bekijken welke opties u heeft.

De verregaande vaagheid van uw relaas, en uw eigen desinteresse om te weten te komen wat er precies aan de hand is in Rusland met uw zaak en risico, staan niet toe te geloven dat er werkelijk een strafzaak tegen u (en uw zus) loopt.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster kennelijk naliet dit te doen getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Daarnaast schaadt ook uw eigen gedrag van de voorbije jaren de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo blijkt dat u na uw vertrek uit Rusland nog ettelijke keren terugreisde om uw echtgenoot te bezoeken, en dat u daarbij gebruik maakte van uw eigen officiële documenten om te reizen (CGVS p. 10). Dit gedrag valt niet te rijmen met een vrees voor de overheid. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u het risico niet zou lopen om de grens (meerdere keren) over te steken indien u werkelijk vreest dat u gezocht wordt, klaarblijkelijk door medewerkers van de federale overheid (FSB). Ook blijkt dat u uw internationaal reispaspoort nog vernieuwde bij het Russische consulaat in Istanbul, in de periode dat u in Turkije woonde (CGVS p. 11). U zoekt met deze actie zélf de autoriteiten op, hetgeen uw vrees voor vervolging opnieuw in ernstige mate relativeert. Indien u werkelijk een vrees zou hebben voor de Russische autoriteiten, zou immers kunnen worden verwacht dat u zou vermijden hen herhaaldelijk attent te maken op uw aanwezigheid.

Bovendien stelde u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u zelfs nog heel recent terugkeerde naar Rusland: u zou in 2017 nog enkele maanden in Tsjetsjenië gewoond hebben (persoonsgegevens DVZ). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweert u echter herhaaldelijk dat u sedert 2009 niet meer in Rusland bent geweest (CGVS p. 7,9). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat u uw verklaringen op het DVZ-interview niet gedaan heeft (CGVS p. 10-11). U stelt dat u weliswaar toen u in Polen verbleef tegen de Poolse autoriteiten zei dat u nog recent in Rusland gewoond had, omdat u daarover moest liegen om een document te regelen. U benadrukt echter dat u op de DVZ de waarheid vertelde, en dat u dus tegen de Belgische asieldiensten niét zou gezegd hebben dat u nog in Tsjetsjenië had verbleven in 2017. Uit de DVZ-vragenlijst blijkt echter dat u duidelijk stelde van juli 2017 tot oktober 2017 in Tsjetsjenië verbleven te hebben, specifiek bij uw schoonouders in Berdyurt, en dat u vervolgens in oktober 2017 met uw schoonmoeder naar Wit-Rusland trok. Dergelijke inconsistente verklaringen, en het gegeven dat u dus klaarblijkelijk wel degelijk nog vrijwillig terugkeerde naar het land waar u in gevaar zou zijn, doen de wenkbrauwen fronsen.

Het gegeven dat u meerdere keren vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië, en zo zelf de Russische autoriteiten opzocht in de laatste jaren, trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met haar loutere herhaling van haar uiteindelijke verklaringen, afgelegd bij het CGVS, doet zij geenszins afbreuk aan de vaststelling dat zij bij de DVZ duidelijk andere verklaringen aflegde en aangaf dat zij in 2017 weldegelijk nog terugkeerde naar en verbleef in Tsjetsjenië. Voor het overige beperkt verzoekster zich ertoe de gevolgtrekkingen die het CGVS aan haar verklaringen verbindt te ontkennen. Hiermee doet zij geen afbreuk aan de voormelde motieven. Dat verzoekster na haar vertrek uit Rusland nog verscheidene keren terugkeerde om haar echtgenoot te bezoeken, dat zij bij deze reizen gebruikt maakte van haar eigen officiële documenten en meerdere keren de grens overstak met deze documenten, dat zij haar internationaal paspoort nog vernieuwde bij het Russisch consulaat in Istanbul in de periode waarin zij in Turkije woonde en dat zij bij de DVZ, hoewel zij dit later bij het CGVS ontkende, aangaf dat zij in 2017 andermaal terugkeerde naar en zelfs gedurende verschillende maanden verbleef in Tsjetsjenië, maakt

dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees ten aanzien van de autoriteiten ten gevolge van haar huwelijk met haar ex-echtgenoot.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ook over uw vrees voor bloedwraak legt u vage en onaannemelijke verklaringen af, die niet toestaan enig geloof te hechten aan deze vrees.

U haalt schijnbaar terloops aan dat u via een vage waarschuwing te weten kwam dat kadyrovtsi zelf u zouden willen spreken, mogelijk omdat zij een rekening zouden willen vereffenen omdat uw man zaliger iemand onrecht zou hebben aangedaan (CGVS p. 14-15). U kan dit echter evenmin concretiseren. U weet niet of er een bloedwraak is afgeroepen, door welke familie of teip dat zou gebeurd zijn, of waarom juist. U weet niet wat u zelf concreet dient te vrezen in het kader van een bloedwraak, maar stelt eenvoudigweg dat alles kan in Tsjetsjenië, en dat er bijvoorbeeld vrouwen worden gevangengenomen en gefolterd. Met dergelijke vage, weinig concrete verklaringen maakt u opnieuw geenszins aannemelijk dat u geviseerd wordt in een bloedwraak.

Bovendien moet opgemerkt worden dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat er een bloedwraak is uitgeroepen wegens de activiteiten van uw overleden echtgenoot (quod non), uit specifieke landeninformatie blijkt dat vrouwen niet geviseerd worden in de traditionele praktijk van bloedwraak (zie blauwe map). De bewering dat u iets te vrezen zou hebben wegens bloedwraak is zodoende op zich al bijzonder onaannemelijk.

De onaannemelijkheid en vaagheid van uw verklaringen met betrekking tot een bloedwraak staan zodoende niet toe dat er enig geloof zou worden gehecht aan deze vrees.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. In tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, kan in de voormelde motieven geen tegenstrijdigheid worden ontwaard. Verzoekster betwist voorts niet doch erkent dat vrouwen niet geviseerd worden bij een bloedwraak.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangevoerde problemen en vrees voor vervolging. Met haar verwijzing naar de algemene situatie in haar land en regio van herkomst, kan verzoekster aan deze conclusie geenszins afbreuk doen. Verzoekster betreft deze situatie, mede gelet op het voorgaande, niet concreet op haar persoon. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land en regio van herkomst kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekster bij een terugkeer naar dit land en deze regio daadwerkelijk zou dreigen te worden geviseerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De door verzoekster neergelegde stukken, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw binnenlands paspoort en de geboorteaktes van de kinderen vormen een aanwijzing van uw en hun nationaliteit, maar die gegevens staan niet ter discussie. De foto’s van uw eerste man en zijn militair boekje vormen een aanwijzing van zijn activiteiten, die op zich niet betwist worden. De links naar berichten over de dood van uw eerste man werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier verder terecht gesteld:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, dient vooreerst te worden gesteld dat u grote delen van uw leven in Sochi en in Volgograd hebt gewoond. Niettemin kan volledigheidshalve ook gewezen worden op het feit dat op basis van de informatie

waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Zij beperkt zich tot het opwerpen van een aantal algemene, losse en ongefundeerde beweringen omtrent in Tsjetsjenië voorkomende mensenrechtenschendingen en praktijken. Waar zij dienaangaande verwijst naar recente landeninfo, dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat aan te geven over welke informatie het zou gaan en dat zij noch dergelijke informatie, noch haar vindplaats verstrekt. Gezien verzoekster niet het minste begin van informatie aanreikt om haar beweringen te onderbouwen en bijgevolg geheel niet aantoon dat de voormelde motieven en de informatie waarop deze motieven zijn gesteund niet of niet langer correct zouden zijn, blijven deze motieven onverminderd gelden. Verzoekster toont aldus niet aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT